

Fáze výstavby

Budování mladé republiky, která byla z důvodu své zjevné závislosti na Německu uznána podle mezinárodního práva jen partnery Osy, se uskutečňovalo za nevýslovných potíží. Republika neměla vlajku, uniformy a ústavu, avšak mohla se opřít o idealismus desetitisíců Italů, kteří nechtěli být pěšáky ve hře krále. Nejprve musely být vytvořeny nové republikánské státní orgány. Pro Mussoliniho nebyl stát nutným zlem, ale pozitivním činitelem, protože sloužil k tomu, aby scelil rozpadávající se národ, neboť „národ je stvořen státem, který lidu, jenž si je vědom své vlastní mravní existence, propůjčuje vůli a z toho důvodu samotnou jeho existenci.“¹⁵ Protože mnozí prefekti a úředníci zmizeli nebo byli internováni Němci, sáhlo se po staré gardě z roku 1922 a mladých kádrech fašistické strany. Obtížnější se ukázala výstavba nové republikánské armády. 8. září přestala italská armáda existovat, protože Němci vzali do zajetí přes 500 000 mužů. Námořnictvo přešlo až na několik jednotek ke Spojencům. Ostatně německé říšské velení přistupovalo k nové italské armádě odmítavě a „nespolehlivě“ Italy vidělo raději jako zahraniční pracovníky v říši. Mnoho německých úředních míst, tak jako Todtova organizace, se kromě toho snažilo získat z lidského reservoáru v severní Itálii pracovní síly. Sama *Luftwaffe* se nechtěla vzdát italských pomocných sil: 100 000 mužů sloužilo pod Kesselringovým vrchním velením, 51 000 u pozemního personálu a protivzdušné obrany,¹⁶ takže pro italského vrchního velitele Grazianiho bylo obtížné vůbec ještě najít muže v bojeschopném věku. Vůdcův hlavní stan nakonec deklaroval, že je připraven sestavit a vycvičit z vojáků internovaných v Německu a ze severoitalských rekrutů čtyři divize (San Marco, Monterosa, Littorio, Italia).

¹⁵ Benito Mussolini: *Der Geist des Faschismus. Ein Quellenwerk. Herausgeben und erläutert von Horst Wagenführ*, Mnichov, 5. vyd. 1943, str. 7; Ernst Nolte (ed.): *Theorien über den Faschismus*, Kolín n. Rýnem - Berlín 1967, str. 209.

¹⁶ Deakin cit. dílo, str. 747; srv. Maurice Bardèche mj.: *Etudes sur le fascisme*, Paříž 1974, str. 109 a následující.

Jádro nových fašistických jednotek tvořily elitní svazky knížete **Borghese** (DECIMA MAS, San Marco), stará divize milice „M“ a různé výsadkové jednotky. Bojové oddíly republiky skýtal v důsledku kompetenčních sporů a Němci podporovanému roztržitému pestrý obrázek: byly tu italské jednotky *Waffen-SS*, národní milice, autonomní prapory Barbarigo a Folgore, regulérní armáda, Borgheseho jednotky a brigády černých košil složené z členů strany ve věku od 18 do 60 let, které byly postaveny po pádu Říma a navazovaly na **squadrismus** 20. let. Hlavní úkol neofašistických bojových sil nespočíval v potírání Spojenců, ale partyzánského hnutí, které zahrnovalo všechny politické síly od monarchistů až ke komunistům, přičemž poslední dominovali.

Nová republikánská armáda neměla jen garantovat - německými vojenskými i politickými opatřeními omezenou - suverenitu RSI, její nasazení mělo dále sloužit k tomu, aby prezentovala nový stát jako rovnoprávný a zahraničněpoliticky mu propůjčila více váhy. Mussolini tak opakovaně naléhal na nasazení italských divizí proti Angloameričanům, naposledy 25. 1. 1945.¹⁷

Avšak nacionálně-socialistické vedení už na uznání republikánské Itálie jako mladšího nebo dokonce rovnoprávného partnera nepomýšlelo. Nejzřejmější je to při zacházení s italskými severními provinciemi Bozen, Trento a Belluno, které byly pod župním vedoucím Hoferem připojeny k „operační zóně alpského podhůří“ a italská správa byla stažena. Italské noviny byly zakázány a na jaře 1944 byla v „operační zóně“ dokonce prakticky zrušena fašistická strana.¹⁸

Přes tyto závažné vnitřní i vnější obtíže se republikánské státní vedení s houževnatou zarputilostí věnovalo velkorysému reformnímu sociálnímu programu. Mussolini chtěl „vytvořit nejmodernější sociální legislativu na světě“¹⁹ a zanechat potomkům i svým politickým odpůrcům „dynamitovou nálož“ nového společenského řádu, v němž byl vzorně a neodvolatelně vyřešen „problém mas“ XX. století.

¹⁷ Die Niederlage 1945. Aus dem Kriegstagebuch des Oberkommandos der Wehrmacht. Hrsgg. von P. E. Schramm, Mnichov 1962, str. 102 - 103.

¹⁸ Conrad F. Latour: Südtirol und die Achse Berlin - Rom 1938 - 1945, Stuttgart 1962, str. 118 - 124.

¹⁹ Rudolf Rahn: Ruheloses Leben. Aufzeichnungen und Erinnerungen, Stuttgart - Curych, b. d. str. 416.